



Ahoj lezci,

impulsem k vydání této knížky byl tak trochu osud a souhra šťastných náhod. Při vynucené pauze v lezení jsem se nostalgicky toulala po skalách, pozorovala lezce, nasávala atmosféru a vytipovávala si alespoň hezké cesty: kdekoho zpovídala, fotila, zapisovala...a ejhle – jak by řekl Jára Cimrman – začali se mi „hromadit horníci“ ☺. A právě v té době se začínal líhnout nápad na knížku, abych si všechno nenechávala jen pro sebe. Abyste ani vy ostatní nemuseli bloudit po skalách a ptát se lezců, co by vám poradili pěkného a jestli se to leze u hrany nebo stěnou.

Spolu s hezkým pocitem, že vám tímto mohu pomoci, jsem ale zpočátku přemýšlela i nad jinou stránkou věci. Podobnou, jakou řeší pravděpodobně cestovatelé, kteří píšou o krásné, opuštěné krajině, o domorodcích nic netušících o nástrahách civilizace a trnou, aby jejich kniha v popisované oblasti nezpůsobila turistickou explozi. Zvažovala jsem, zda se na mnou doporučené cesty nevrhnou davы „překližkářů“ a skály nevezmou za své. S kamarády lezci jsme se ale shodli, že jednoznačně převažují důvody pro a knížka ničemu neublíží. Možností, jak hezké cesty najít, je hodně, lezci neznají metodiky jištění si sedmy na písku stejně nevylezou, kdo leze v dané oblasti hodně, tyto cesty zná a mou knihu nepotřebuje a občasní lezci žádný „masivní nájezd“ nezpůsobí. Nakonec jsem se tedy rozhodla ji vytvořit a nadšeně se vrhla do práce. Obrovskou motivací pro mne bylo i následné seznámení a povídání s mnohými z vás, evidentně „píškařů srdcařů“, přímo ve skalách, když jsem s vámi konzultovala detaily některých cest. Knižka je určena vám všem, kdo rádi lezete na písku, ale nejezdíte do skal třeba tak často, abyste danou oblast dobře znali a nemuseli cesty hledat.

Začala jsem se potulovat po skalách skoro každý víkend, kompakt vyměnila za zrcadlovku, zpovídala další a další lezce, snažila se co nejvíce cest sama přelézt, po večerech hledala doporučované cesty na internetu a hlavně zakreslovala, popisovala, konzultovala správnost zákresů, hledala fotky a videa, jak se co přesně leze...a také mapovala a kreslila vlastní autorské mapky oblastí, abyste všechny skály našli. Mnozí z vás si na mne jistě vzpomenou: zrzka s buzolou a fotákem, co si pořád něco kreslí, fotí, pořád se někoho na něco ptá a přestože neleze, hrozně ji zajímá, jestli jsou pod tím kruhem hodiny nebo ne ☺. Tímto vám všem – trpělivým – děkuji za rady ☺. Ještě mnohem větší dík patří vám, kdo jste se mnou trávili ho-

diny u počítače a trpělivě mi pomáhali kontrolovat zákresy nebo dokonce se mnou vyrazili přímo do skal ověřit detaily, ať už ze země nebo při lezení. Jmenovat vás nebudu, aby případné stížnosti šly pouze na mou hlavu ☺.

Věnovala jsem maximální úsilí tomu, abych „vychytala“ všechny chyby a cesty byly opravdu správně zakreslené, spoustu cest sama přelezla. Nicméně popisy v průvodcích nejsou vždy jednoznačné, každý může danou cestu lézt trochu jinak apod. Neberte proto zakreslené linie jako dogma do nejmenšího detailu. Vždyť i podstatou lezení na písku je hledání si vlastní cesty podél dané linie. Specifické je v tomto ohledu Hruboskalsko neboli Skalák. Zdejší měkký pískovec způsobuje, že se cesty rok od roku hodně mění. Jsou vžitě různé varianty lezení a odchylky od původního popisu. V cestách, které byly ještě před pár lety dokonalé, jsou dnes osolené části, ulámané chyty, lezou se jinak než dřív...ale to je Skalák. Nádherný, svůj, s nenahraditelným kouzlem. Vybrat právě ve Skaláku nejkrásnější cesty bylo velmi obtížné, neboť je jich zde mnohonásobně více, než dovoluje kapacita této knížky. Bylo to ale velmi těžké i v ostatních oblastech. Vždyť vše je subjektivní, co se jednomu líbí, druhý odsoudí. Berte v potaz i to, že kdo nemá rád spáry, těžko si oblíbí Bič na Drážďanskou věž v Prachově, kdo leze maximálně V, asi si nebude vyskat na Gotické hraně na Majáku na Hruboskalsku.

Co se týká obtížnosti vybíraných cest, v knížce najdete cesty od V (výjimečně IV) do VIIc, tj. výběr pro kategorii středně zdatných lezců. Úplný začátečník ani Adam Ondra si v knížce asi nevyberou.

Více než rok a půl trvajícím, téměř každodenním pracím je u konce. Zbývá knížku vypustit do světa. Až se vypravíte do skal, myslete prosím na to, že písek je písek a lezení na něm má svá pravidla. Ulomené chyty vyměnit nelze, zářezy ve skále se nezatmelí. Vždyť lezení na písku není zdaleka jen o sportovním výkonu, ale i o souznění s přírodou, úctě ke skalám a o pohodě. Pro ty z vás, kdo to cítíte stejně, je tahle knížka. Přeji vám i sobě, aby ta pohoda byla co nejčastěji!

Jana

jana.bejckova@seznam.cz